

บทที่ 5

สรุปและอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลของการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงต่อการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบสององค์ประกอบแบบวัดซ้ำหนึ่งองค์ประกอบ (Two-Factors Experimental with Repeated Measures on One Factor) กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ วัยรุ่นชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดชลบุรี อายุระหว่าง 15 – 18 ปี คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยให้วัยรุ่นกลุ่มตัวอย่างทำแบบวัดการเผชิญปัญหาที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น แล้วทำการสุ่มจากวัยรุ่นชายที่มีคะแนนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 มาจำนวน 16 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งเพื่อเข้ากลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบวัดการเผชิญปัญหา และโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

กลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง จำนวน 12 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ในวันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ ติดต่อกัน 4 สัปดาห์ และทำการวัดการเผชิญปัญหาของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม 3 ระยะ คือ ระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำประเภทหนึ่งตัวแปรระหว่างกลุ่มและหนึ่งตัวแปรภายในกลุ่ม (Repeated-Measures Analysis of Variance: One Between-Subjects Variable and One Within-Subjects Variable) การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีสมมติฐานดังนี้

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. วัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงและกลุ่มควบคุมมีการเผชิญปัญหาระยะหลังทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. วัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงและกลุ่มควบคุมมีการเผชิญปัญหาระยะติดตามผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. วัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตาม ทฤษฎีเผชิญความจริงมีการเผชิญปัญหาระยะหลังทดลองแตกต่างจากระยะก่อนการทดลองอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. วัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตาม ทฤษฎีเผชิญความจริงมีการเผชิญปัญหาระยะติดตามผลแตกต่างจากระยะก่อนการทดลองอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. วัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตาม ทฤษฎีเผชิญความจริงมีการเผชิญปัญหาระยะติดตามผลแตกต่างจากระยะหลังการทดลองอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเสนอการอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐาน ดังนี้

1. การทดสอบปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาการทดลอง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 3 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัยข้อที่ 1 ที่ว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง นั่นคือวิธีการทดลองและระยะเวลาของการทดลองส่งผลร่วมกันต่อการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน คือ ระยะก่อนการทดลองวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงและวัยรุ่นในกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยการเผชิญปัญหาไม่แตกต่างกัน ดังตารางที่ 4 แต่ในระยะเวลาหลังการทดลอง และระยะติดตามผลได้คะแนนเฉลี่ยการเผชิญปัญหาที่ต่างออกไป คือ วัยรุ่นชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงมีคะแนนเฉลี่ยการเผชิญปัญหาเพิ่มขึ้นและสูงกว่ากลุ่มควบคุม ดังตารางที่ 5 และ 6 ตามลำดับ ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า กระบวนการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงช่วยให้วัยรุ่นรู้จักและเข้าใจตนเอง เกิดการเรียนรู้พิจารณาปัญหาและผลจากพฤติกรรมของตนเอง กล้าเผชิญความเป็นจริง มีการพัฒนาแนวทางการแก้ปัญหาของตนเอง สามารถตัดสินใจแก้ปัญหาที่ตนเองประสบได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น พร้อมทั้งยังพัฒนาศักยภาพของตนเองให้เป็นไปอย่างเหมาะสม และโปรแกรมแต่ละครั้งจะให้วัยรุ่นกลุ่มทดลองให้ความสำคัญกับปัญหาในปัจจุบัน ส่งผลให้วัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกลุ่มทดลองเกิดการปรับเปลี่ยนความคิด การกระทำการต่อการเผชิญปัญหา เพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ลักษณะพร สายทอง (2546) ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงกับการฝึกฝนคลายกล้ามเนื้อตามแนวชีงกงเพื่อลดความเครียดในผู้ติดเชื่อ

เอชไอวี (HIV) ผลการศึกษาพบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 งานวิจัยของ เสาวนีย์ ไหมคิ (2550) ศึกษาผลของการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงต่อความหว้าเหว่ในผู้สูงอายุ ผลการศึกษาพบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และงานวิจัยของ อนรรณวี ปิยะกาญจน์ (2551) ศึกษาผลของการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงที่มีต่อการปรับตัวทางสังคมของเด็กและเยาวชนในสถานคุ้มครองประพฤติ ผลการศึกษาพบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปได้ว่า โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงช่วยให้วัยรุ่นรู้จักและเข้าใจตนเอง สามารถตัดสินใจแก้ปัญหาที่ตนเองประสบได้อย่างมีประสิทธิภาพ พร้อมทั้งยังพัฒนาศักยภาพของตนเองให้เป็นที่พอใจอย่างเหมาะสม

2. วัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงมีคะแนนเฉลี่ยการเผชิญปัญหาสูงกว่ากลุ่มควบคุม ในระยะหลังการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 5 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2 ที่ว่าวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีเผชิญความจริงและกลุ่มควบคุมมีการเผชิญปัญหาระยะหลังทดลองแตกต่างกัน สามารถอธิบายได้ว่า ในระยะก่อนการทดลองการเผชิญปัญหาของทั้งสองกลุ่มจะมีความถี่ของการเผชิญปัญหาในด้านลบ คือ วิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งใส่ในอารมณ์ที่เกิดขึ้น การไม่เกี่ยวข้องทางความคิด การปฏิเสธปัญหา และการไม่แสดงออกทางพฤติกรรมมากกว่าที่จะใช้วิธีการเผชิญปัญหาในด้านการจัดการกับปัญหา แต่หลังจากที่วัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลุ่มทดลองได้เข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงส่งผลให้วัยรุ่นเหล่านี้เกิดการเรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ ซึ่งช่วยให้สามารถเข้าใจในความต้องการของตนเอง สามารถเผชิญปัญหาและตัดสินใจแก้ปัญหาเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง และพัฒนาตนให้ไปสู่พฤติกรรมที่เหมาะสมได้ โดยโปรแกรมของการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง มีกิจกรรมค้นหาตัวเองในชีวิต และกิจกรรมรู้จักปัญหา ซึ่งมีส่วนช่วยให้วัยรุ่นได้เรียนรู้ที่จะสำรวจปัญหาและความต้องการของตนเอง เพื่อให้เขาเกิดการตระหนักรู้ในตนเอง สามารถเผชิญปัญหาที่กำลังประสบอยู่ได้ รวมทั้งยังได้เรียนรู้ในการพัฒนาทักษะและความสามารถในการตัดสินใจแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม จึงส่งผลให้วัยรุ่นกลุ่มทดลองมีการปรับเปลี่ยนการเผชิญปัญหาของตนเอง โดยลดความถี่ในการใช้การเผชิญปัญหาในด้านลบลงและหันไปใช้การเผชิญปัญหาในด้านบวกเพิ่มขึ้น นั่นคือ วัยรุ่นกลุ่มทดลองมีการใช้การเผชิญปัญหาในด้านการวางแผน การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อแก้ปัญหา

การยอมรับ และการลงมือแก้ปัญหาบ่อยขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สายพิน ช่างไม้ (2544) ศึกษาผลของการใช้ชุดการแนะแนวกับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนชาวเขา ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่มมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 งานวิจัยของ ทิพย์วิมล ดังชูทวีทรัพย์ (2546) ศึกษาผลการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงต่อความหวังในคุณภาพชีวิตของผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูกที่ได้รับรังสีรักษา ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงมีความหวังในคุณภาพชีวิต ระยะหลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และงานวิจัยของ พรพินิจ นาเมืองรักษ์ (2549) ศึกษาผลการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงมีความรับผิดชอบด้านการเรียนในระยะหลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปได้ว่า โปรแกรมของการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงช่วยให้วัยรุ่นเกิดการเรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ สามารถเผชิญปัญหาและตัดสินใจแก้ปัญหาเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง และพัฒนาคนให้ไปสู่พฤติกรรมที่เหมาะสมได้

3. วัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงมีคะแนนเฉลี่ยการเผชิญปัญหาสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะติดตามผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 6 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ว่า วัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีเผชิญความจริงและกลุ่มควบคุมมีการเผชิญปัญหาระยะติดตามผลแตกต่างกัน เนื่องจาก การให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงมีจุดมุ่งหมายที่จะให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความรับผิดชอบต่อปัญหาที่เกิดขึ้นของตน เพื่อนำไปสู่การเป็นบุคคลที่กล้าเผชิญความเป็นจริง พิจารณาส่งต่าง ๆ ตามที่เป็นจริง และตอบสนองความต้องการของตนเองอย่างเหมาะสม และโดยโปรแกรมของการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงนั้น จะมีกิจกรรมที่ให้ผู้รับคำปรึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับวิธีการแก้ปัญหาที่หลากหลาย เช่น กิจกรรมการวิเคราะห์ปัญหา กิจกรรมสู้ปัญหา โดยให้ผู้รับคำปรึกษาในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมุ่งเน้นปัญหาในปัจจุบัน เรียนรู้ที่จะประเมินพฤติกรรมของตนเองอย่างจริงจังได้ ตลอดจนรู้จักกำหนดเป้าหมายในชีวิต วางแผนในการแก้ปัญหาและเลือกแนวทางปฏิบัติเพื่อแก้ไขปัญหารวมทั้งสร้างพันธะสัญญากับตนเองและกลุ่มในการเปลี่ยนแปลงตนเอง โดยผู้วิจัยในฐานะผู้นำกลุ่มจะช่วยให้วัยรุ่นรู้ว่าการกระทำบางอย่างไม่เป็นผลดีกับตัวเอง ช่วยให้สมาชิกกลุ่มมองตนเองตามที่เป็นจริง และสนับสนุนให้สมาชิกกลุ่มได้เปลี่ยนแปลงตนเอง (อนงค์ วิเศษสุวรรณ, 2550) โดยใช้

สัมพันธภาพระหว่างสมาชิกกลุ่มเป็นตัวช่วยให้สมาชิกรู้สึกถึงความรับผิดชอบของตนเองต่อพันธะสัญญาที่ได้สร้างไว้ จึงส่งผลให้คะแนนเฉลี่ยการเผชิญปัญหาในระยะติดตามผลของกลุ่มทดลองเพิ่มขึ้นสูงกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ คลดาว ปุณณานนท์ (2543) ศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษากลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริงกับการเสนอตัวแบบต่อความวิตกกังวลในการพยาบาลผู้ป่วยโรคเอดส์ของนักศึกษาพยาบาล ผลการศึกษาพบว่าความวิตกกังวลในการพยาบาลผู้ป่วยโรคเอดส์ของศึกษาพยาบาลกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริง กับ กลุ่มที่ได้รับการเสนอตัวแบบ และกลุ่มควบคุมในระยะติดตามผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 งานวิจัยของ ตะวัน แวงโสธรณ์ (2544) ศึกษาผลการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงกับการร่วมกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความรับผิดชอบของนักเรียนประจำ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการศึกษาพบว่า ความรับผิดชอบของนักเรียนประจำกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงกับความรับผิดชอบของนักเรียนประจำกลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และงานวิจัยของ บุญราพรรณ กันทจิตร (2547) ศึกษาผลการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงที่มีต่อความรู้สึกลบด้อยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มาจากครอบครัวแตกแยก ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงมีความรู้สึกลบด้อยในระยะติดตามผลลดลงต่ำกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปได้ว่า โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงช่วยให้วัยรุ่นมีความชัดเจนในเป้าหมายของตน รับรู้ถึงความต้องการของตนที่แท้จริง และได้เรียนรู้วิธีการในการแก้ปัญหาที่หลากหลาย ตลอดจนรู้จักกำหนดเป้าหมายในชีวิตและเลือกแนวทางปฏิบัติเพื่อแก้ไขปัญหาที่เหมาะสมได้

4. วัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงมีคะแนนเฉลี่ยการเผชิญปัญหาในระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 7 และ 8 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4 ที่ว่า วัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีเผชิญความจริงมีการเผชิญปัญหาระยะหลังทดลองแตกต่างจากระยะก่อนการทดลอง เนื่องจาก เมื่อวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง เช่น แม่น้ำจะเห่ กิจกรรมคำสั่ง เป็นต้น ซึ่งจะช่วยวัยรุ่นตระหนักเห็นความสำคัญของปัญหาและมีทักษะในการคิดแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นโดยพิจารณาความเป็นจริง เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของตนเอง ตลอดจนวางแผนปฏิบัติและลงมือปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ โดยทุกขั้นตอนที่วัยรุ่น

กระทำผ่านกระบวนการกลุ่มที่ช่วยกันคิดช่วยกันแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น การมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม มีการแบ่งปันประสบการณ์ รวมทั้งเป็นกำลังใจให้กันและกันของสมาชิกในกลุ่ม และการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงได้กระทำอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง เป็นเวลา 4 สัปดาห์ รวม 12 ครั้ง นอกจากนี้จากการสังเกตของผู้วิจัย พบว่าวัยรุ่นมีความสนใจและให้ความร่วมมือในการให้คำปรึกษากลุ่มอย่างสม่ำเสมอ ทำให้พวกเขามีความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาของตนเอง และมองเห็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น จึงส่งผลให้คะแนนเฉลี่ยการเผชิญปัญหาเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของชวดี ทับแสง (2544) ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงเพื่อพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนที่มาจากครอบครัวหย่าร้าง ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มาจากครอบครัวหย่าร้างมีความเชื่อมั่นในตนเองโดยภาพรวม และในรายด้านหลังการได้รับการให้คำปรึกษาสูงกว่าก่อนการได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 งานวิจัยของ พรณิภา อนันตประยูร (2545) ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริงและการใช้โปรแกรมฝึกทักษะชีวิตที่มีต่อการพัฒนาทักษะชีวิตของเด็กเร่ร่อนในบ้านเด็กพระมหาไถ่พิทยา ผลการศึกษาพบว่า เด็กเร่ร่อนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริงมีการพัฒนาทักษะชีวิตระยะหลังการทดลองกับก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และงานวิจัยของ นิชชีมา ทนศิริ (2551) ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงต่อการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนวัยรุ่น ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงมีการปรับตัวทางสังคมในระยะหลังการทดลองสูงกว่าในระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงช่วยให้วัยรุ่นตระหนักเห็นความสำคัญของปัญหา และมีทักษะในการคิดแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของตนเองได้อย่างเหมาะสม

5. วัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงมีคะแนนเฉลี่ยการเผชิญปัญหาในระยะติดตามผลสูงกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 7 และ 8 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5 ที่ว่า วัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีเผชิญความจริงมีการเผชิญปัญหาระยะติดตามผลแตกต่างจากระยะก่อนการทดลอง เนื่องจากกระบวนการของการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงทำให้เกิดทักษะใหม่ ๆ ในการเผชิญปัญหาในขณะที่อยู่ในกลุ่มร่วมกัน การได้ข้อคิดเห็นจากสมาชิกและผู้นำกลุ่ม มีส่วนร่วมใน

การถามคำถาม ตอบคำถาม รวมถึงการแสดงความคิดเห็น ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อกลุ่ม และได้เรียนรู้วิธีการเผชิญปัญหา ซึ่งกระบวนการกลุ่มเป็นการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เน้นความคิด ความรู้สึกและการกระทำ ซึ่งส่งผลให้วัยรุ่นเกิดการตระหนักรู้ในตนเอง มีความรับผิดชอบต่อตนเอง ค้นพบวิธีการตอบสนองความต้องการของตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ และนำไปสู่การพัฒนาตนเอง สรุปได้ว่าการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงช่วยให้กลุ่มเป้าหมายเกิดการปรับเปลี่ยนความคิด การกระทำการเผชิญปัญหาเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของตนเองทั้งในปัจจุบันและระยะยาว ทั้งยังช่วยให้เขาได้พิจารณาสิ่งที่เป็นอุปสรรคขัดขวางความก้าวหน้าไปสู่เป้าหมาย หาทางเลือกรูปแบบพฤติกรรมใหม่เพื่อไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ จึงยังส่งผลแม้จะสิ้นสุดการทดลองไปแล้ว 2 สัปดาห์ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ วิลโล อิมส์ราญ (2543) ศึกษาผลการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงกับกิจกรรมกระจำจ้านิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมกล้าแสดงออกของเด็กด้อยโอกาส ผลการศึกษาพบว่า ในระยะติดตามผลนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเผชิญความจริงมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 งานวิจัยของพิมพ์ดี จันทระโกศล (2544) ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงที่มีต่อความภาคภูมิใจในตนเองและความเครียดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มาจากครอบครัวหย่าร้าง ผลการศึกษาพบว่าการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงมีผลทำให้นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มาจากครอบครัวหย่าร้างมีความภาคภูมิใจในตนเองสูงขึ้น และมีความเครียดลดลงในระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และงานวิจัยของ อนรรฆวี ปิยะกาญจน์ (2551) ศึกษาผลของการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงที่มีต่อการปรับตัวทางสังคมของเด็กและเยาวชนในสถานคุมประพฤติ ผลการศึกษาพบว่า เด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงมีการปรับตัวทางสังคมในระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงทำให้เกิดทักษะใหม่ ๆ ในการเผชิญปัญหาในขณะที่อยู่ในกลุ่มร่วมกัน ซึ่งส่งผลให้วัยรุ่นเกิดการตระหนักรู้ในตนเอง มีความรับผิดชอบต่อตนเอง ทั้งยังช่วยให้เขาได้พิจารณาสิ่งที่เป็นอุปสรรคขัดขวางความก้าวหน้าไปสู่เป้าหมาย หาทางเลือกรูปแบบพฤติกรรมใหม่เพื่อไปสู่เป้าหมายที่ต้องการได้อย่างเหมาะสม

6. วัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงมีคะแนนเฉลี่ยการเผชิญปัญหาในระยะติดตามผลสูงกว่าระยะหลังการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 7 และ 8 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 6 ที่ว่า วัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎี

เผชิญความจริงมีการเผชิญปัญหาระยะติดตามผล ไม่แตกต่างจากระยะหลังการทดลอง เนื่องจากการเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงจะส่งผลให้เกิดการรับรู้ถึงความต้องการของตนเอง ที่สำคัญได้เรียนรู้วิธีการเผชิญปัญหาของสมาชิกแต่ละคนในการเผชิญอุปสรรคให้ผ่านพ้นไปได้อย่างดีที่สุด และทำให้สมาชิกกลุ่มเกิดการเรียนรู้ว่า การมีปัญหานั้นเป็นเรื่องปกติ มนุษย์ทุกคนต่างก็ต้องประสบกับปัญหาทุกคนขึ้นอยู่กับแต่ละคนว่าจะเลือกวิธีการเผชิญปัญหาอย่างไร และได้เรียนรู้ว่า วิธีการแก้ปัญหาไม่ได้มีแค่วิธีเดียว ปัญหาที่เกิดขึ้นบางอย่างก็สามารถแก้ไขได้ในเวลานั้น แต่บางปัญหาก็แก้ไขไม่ได้ต้องยอมรับในปัญหานั้น ๆ และเรียนรู้ที่จะอยู่กับปัญหาเหล่านั้น เมื่อพวกเขาเกิดการเรียนรู้ถึงกระบวนการเผชิญปัญหาที่ช่วยให้เขาสามารถเผชิญปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ พวกเขาจะใช้กระบวนการแก้ปัญหานั้น ๆ บ่อยขึ้น อีกทั้งกิจกรรมการสร้างพันธะสัญญาที่เป็นสิ่งที่ช่วยให้วัยรุ่นมีกำลังใจ มีความมุ่งมั่นที่จะเปลี่ยนแปลงตนเองตามที่ได้สัญญาไว้กับกลุ่ม ซึ่งส่งผลให้คะแนนเฉลี่ยการเผชิญปัญหาในระยะติดตามผลสูงกว่าระยะหลังการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมถวิล จำเริญ (2544) เปรียบเทียบกิจกรรมกลุ่มและการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมก่อนในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการศึกษาพบว่า คะแนนพฤติกรรมก่อนในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงในระยะติดตามผลกับระยะหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และงานวิจัยของ อรพรรณ ขวัญศรี (2545) ศึกษาผลของการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงที่มีต่อทักษะบริการของพนักงานผู้ช่วยพยาบาล ผลการศึกษาพบว่า ทักษะการบริการของพนักงานผู้ช่วยพยาบาลที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงระยะติดตามผลและระยะหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการสังเกตของผู้วิจัยในการเข้าทำกิจกรรมกลุ่มแต่ละครั้งของวัยรุ่นกลุ่มทดลอง ผู้วิจัยพบว่า ในการเข้ากลุ่มช่วงแรกสมาชิกกลุ่มยังไม่เปิดเผยตนเองมากนัก ซึ่งสมาชิกกลุ่มได้บอกสาเหตุในภายหลังว่า เป็นเพราะสมาชิกกลุ่มยังกังวลว่าสิ่งที่ตนเองพูดในระหว่างการเข้ากลุ่มจะส่งผลกระทบต่อตนเองคือไม่มั่นใจว่าทุกสิ่งที่ตนเองพูดหรือทำในกลุ่มจะเป็นความลับในกลุ่มเท่านั้น แต่เมื่อเขาเห็นว่าไม่มีผลกระทบกลับมาที่ตนเองจึงกล้าที่จะเปิดเผยมากขึ้น ส่งผลให้สมาชิกกลุ่มมีการแลกเปลี่ยนความคิด ประสบการณ์ของสมาชิกกลุ่ม และมีการซักถามในข้อสงสัยมากขึ้น นอกจากนี้เมื่อเสร็จสิ้นกระบวนการกลุ่มผู้วิจัยได้สอบถามถึงการเปลี่ยนแปลงของตนเอง สมาชิกกลุ่มให้ความเห็นไปในทางเดียวกันคือ พวกเขารู้สึกได้ว่าตนเองเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น คือ จากก่อนที่จะเข้ากลุ่มพวกเขารู้สึกว่า สาเหตุใหญ่ที่ทำให้พวกเขาต้องมาอยู่ที่นี่เกิดจากคนรอบข้างโดยเฉพาะพ่อและแม่ เมื่อเข้ากลุ่มและได้เรียนรู้ที่จะรับผิดชอบตนเอง

มีการมองปัญหาในมุมมองที่แตกต่างออกไป ทำให้พวกเขารู้สึกได้ว่า สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเพราะพวกเขาเองที่เป็นคนเลือกที่จะทำและมันไม่เกิดประโยชน์ที่จะไปโทษคนอื่น แต่ถ้าพวกเขายอมรับความเป็นจริงมันก็จะทำให้พวกเขามีความกล้าที่จะเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ มากขึ้น เอ (นามสมมุติ) กล่าวว่า ในตอนแรกเขารู้สึกว่าพ่อเป็นสาเหตุให้เขาต้องทำผิด ดังนั้นเมื่อพ่อมาเยี่ยมเขา เขาจะออกไปพบพ่อ แต่ก็ไม่ได้มีการพูดคุยกันมากนักเขอบอกว่า เขาออกไปพบเพื่อไปเอาของเยี่ยมแล้วเขาก็ใช้เวลาที่เหลือนั่งมองครอบครัวอื่น โดยที่เขาจะไม่พูดกับพ่อก่อน แต่หลังจากเข้ากลุ่มแล้วทำให้เขาคิดได้ว่า พ่อไม่ได้บังคับให้เขาทำผิดแต่เป็นเพราะเขาเลือกที่จะทำเช่นนั้นเอง ทำให้เขาได้ปรับความเข้าใจกับพ่อ และได้เปิดใจพูดคุยกับพ่อแม่มากขึ้น ซึ่งการที่เขาพูดคุยปัญหากับพ่อแม่มากขึ้นทำให้เขารู้สึกว่าพ่อแม่เองก็รักและเป็นห่วงพวกเขามากทำให้พวกเขาไม่รู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนเกินของครอบครัว มีกำลังใจที่จะปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้น ส่วนบี (นามสมมุติ) สมาชิกอีกคนกล่าวว่า การที่เขาได้คุยกับครอบครัวมากขึ้นทำให้เขารู้สึกว่า เขายังเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว ยังเป็นคนที่ต้องครอบครัวต้องการ ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีส่วนอย่างมากที่ทำให้พวกเขายากกลับตัวเป็นคนดี ดัน (นามสมมุติ) กล่าวว่า เขาเองเมื่อเข้ามาอยู่ที่นี้ในตอนแรก เขารู้สึกว่าตนเองคงเป็นคนดีไม่ได้แล้ว เมื่อพ้นโทษออกไปเขาก็ต้องทำอะไรอย่างเดิมอีก แต่เมื่อได้เข้ากลุ่มได้แลกเปลี่ยนความคิดและประสบการณ์กับสมาชิกคนอื่น ทำให้เขารู้สึกว่าคนอื่น ๆ ก็มีปัญหาเหมือนกับเขาแต่ยังมีความหวังและมีความตั้งใจที่จะปรับปรุงตนเองทำให้เขามีกำลังใจมากขึ้น และเขาก็ได้ให้สัญญากับเพื่อน ๆ สมาชิกว่าเขาจะกลับตัวเป็นคนดีจะไม่กลับไปทำผิดอีก

ส่วนวัยรุ่นชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลุ่มที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง พบว่า มีค่าเฉลี่ยคะแนนการเผชิญปัญหาในระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องมาจากในระหว่างที่ผู้วิจัยดำเนินการทดลองทางสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก จังหวัดชลบุรี ก็มีการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อพัฒนาวัยรุ่นด้วย ได้แก่ กิจกรรมกลุ่มตอนเช้า การจัดกีฬา การให้ความรู้เกี่ยวกับอาชีพ รวมทั้งยังมีการให้ข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับกฎหมาย กฎระเบียบ ข้อพึงปฏิบัติ รวมถึงการพูดคุยปัญหาของวัยรุ่นกับนักจิตวิทยาเป็นครั้งคราวด้วย และยังมีการนำเอากระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ด้วยการประชุมกลุ่มครอบครัวและชุมชนมาใช้โดยการนำชุมชนและครอบครัวเข้ามามีส่วนร่วมด้วย โดยจุดมุ่งหมายเพื่อให้เด็กและเยาวชนรู้สึกสำนึกและรับผิดชอบในการกระทำความผิดของคนและเพื่อเป็นการป้องกันการกระทำผิดซ้ำ (สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน, 2552 ก) และจากการที่ทางสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนได้ให้ครอบครัวเข้ามามีส่วนร่วมกับวัยรุ่นก็ทำให้วัยรุ่นรู้สึกได้ว่าตนเองยังมีคนในครอบครัวที่คอยให้คำแนะนำ รวมถึงความช่วยเหลือแก่ตนเองได้ ซึ่งเป็นการเพิ่มทักษะทางสังคม และการสนับสนุนทางสังคมที่ Lazarus &

Folkman (1984) กล่าวว่า เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการเผชิญปัญหา ส่งผลให้การเผชิญปัญหาของวัยรุ่นในกลุ่มควบคุมดีขึ้น แต่จะเห็นได้ว่าโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง ส่งผลให้คะแนนเฉลี่ยของการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะด้านการนำผลการวิจัยไปใช้

1. โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงสามารถพัฒนาการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนได้ จึงเป็นอีกทางเลือกหนึ่งในการนำไปประยุกต์ใช้กับกิจกรรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เพื่อเพิ่มประสิทธิผลในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมอื่น ๆ ของวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน โดยบุคลากรในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่จะนำวิธีการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงไปใช้ควรมีการศึกษา และฝึกปฏิบัติแนวคิดทฤษฎีให้เกิดความชำนาญก่อนที่จะนำไปใช้
2. ควรนำผลการศึกษาวิจัยเป็นข้อมูลในการวางแผนพัฒนาความรู้ ทักษะและความสามารถของบุคลากรในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เพื่อให้สามารถช่วยเหลือวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. ควรส่งเสริมให้มีการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงกับวัยรุ่นในกลุ่มอื่น ๆ เช่น วัยรุ่นในโรงเรียน หรือในชุมชนต่าง ๆ

ข้อเสนอแนะด้านการวิจัย

1. ควรมีการศึกษาผลการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงต่อตัวแปรอื่น ๆ ของวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เช่น การเห็นคุณค่าในตนเอง ความรู้สึกมีปมด้อย และความก้าวร้าว เป็นต้น
2. ควรมีการศึกษาโดยนำโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงไปใช้กับวัยรุ่นในกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ ที่แตกต่างออกไป